1930 Jun 28 ILO Genève

313 Konvensjon 29 om tvangsarbeid.

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Oversettelse

Generalkonferansen for den Internasjonale Arbeidsorganisasjon,

som har vært sammenkalt i Genève av Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå til sin 14. sesjon 10. juni 1930, og

som har besluttet å vedta visse forslag med hensyn til tvangsarbeid, hvilket er den første post på konferansens dagsorden, og som har besluttet at disse forslag skal ha formen av en internasjonal overenskomst,

Vedtar følgende overenskomst, som skal benevnes overenskomsten om tvangsarbeid, 1930, til ratifikasjon av medlemmene av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon i overensstemmelse med bestemmelse i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov:

Art. 1. Ethvert medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne overenskomst forplikter sig til å opheve bruken av tvangsarbeide i alle dets former innen kortest mulig tidsfrist.

Inntil den fullstendige ophevelse kan finne sted, skal der i overgangsperioden alene tys til tvangsarbeide når det gjelder offentlige formål og som en undtagelse, under iakttagelse av de vilkår og de garantier som er foreskrevet i de efterfølgende artikler. Ved utløpet av en periode på 5 år efter at denne overenskomst er trådt i kraft og når Arbeidsbyråets styre forbereder den rapport som er foreskrevet nedenfor i artikkel 31, skal det nevnte styre overveie muligheten av å opheve tvangsarbeide i alle dets former uten nogen ytterligere overgangsperiode og overveie ønskeligheten av å sette dette spørsmål op på dagsordenen for konferansen.

Art. 2. Ved uttrykket «tvangsarbeide» i denne overenskomst menes alt arbeide eller enhver tjeneste som forlanges av nogen under trusel om straff og til hvilket arbeide eller tjeneste vedkommende personer ikke frivillig har tilbudt sig.

Dog skal i denne overenskomsts forstand uttrykket «tvangsarbeide» ikke omfatte:

a) arbeide eller tjeneste som forlanges i henhold til lovgivningen om tvungen militærtjeneste, når det gjelder arbeide av ren militær art,

b) arbeide eller tjeneste som utgjør en del av den almindelige borgerplikt i et fullt selvstyrt land,

c) arbeide eller tjeneste som forlanges av en person som følge av en dom avsagt av en domstol, forutsatt at nevnte arbeide eller tjeneste utføres under tilsyn og kontroll av en offentlig myndighet, og at den nevnte person ikke leies av eller stilles til disposisjon for private personer, selskaper eller juridiske personer av privat karakter.

d) arbeide eller tjeneste som forlanges i tilfelle av en overhengende faretilstand, d. v. s. i tilfelle av krig eller i tilfelle av en inntruffet eller truende katastrofe, såsom ildebrand, flom, hungersnød, jordskjelv, voldsomme epidemiske sykdommer, invasjon av dyr, insekter eller plantesnyltere og i almindelighet enhver omstendighet som vil utsette befolkningens eksistens og velferd for fare,

e) mindre kommunale arbeider og tjenester av den slags som utføres av samfundets medlemmer direkte i samfundets interesse og derfor kan betraktes som en almindelig borgerplikt pålagt samfundsmedlemmene, forutsatt at disse eller deres direkte representanter har rett til å uttale sig om nødvendigheten av den slags arbeider.

Art. 3. Med uttrykket «kompetent myndighet» i denne overenskomst menes enten en myndighet i moderlandet eller den høieste centrale myndighet i vedkommende distrikt.

Art. 4. Den kompetente myndighet skal ikke pålegges eller tillate pålagt tvangsarbeide til fordel for private personer, selskaper eller juridiske personer av privat karakter. Hvis slikt tvangsarbeide, til fordel for private personer, selskaper eller juridiske personer, eksisterer på en tid da et medlems ratifikasjon av en overenskomst innregistreres hos Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå, skal medlemmet helt opheve den slags tvangsarbeide fra den dag denne overenskomst trer i kraft for vedkommende medlem.

Art. 5. Ingen konsesjon som gis til private personer, kompanier eller juridiske personer av privat karakter skal føre med sig nogen form for tvangsarbeide for å fremstille eller samle de produkter som slike private personer, selskaper eller juridiske personer bruker eller handler med. Eksisterer der konsesjoner som inneholder bestemmelser om slikt tvangsarbeide, skal disse bestemmelser opheves så snart som mulig for at vilkårene i artikkel 1 i denne overenskomst kan bli opfylt.

Art. 6. Administrasjonens tjenestemenn skal ikke, selv om de har en plikt til å opmuntre den befolkning som er under deres opsikt til å ta arbeide, ved kollektiv eller individuell tvang formå nogen til å arbeide for private personer, selskaper eller juridiske personer av privat karakter.

Art. 7. Chefer som ikke utøver administrative gjøremål skal ikke kunne ty til anvendelse av tvangsarbeide. Chefer som utøver administrative gjøremål kan med uttrykkelig tillatelse av den kompetente myndighet ty til anvendelse av tvangsarbeide under iakttagelse av bestemmelsene i artikkel 10 i denne overenskomst. Chefer som er lovlig anerkjent og som ikke får tilstrekkelig godtgjørelse på annen måte, kan motta personlige tjenester under iakttagelse av lovlig vedtatte bestemmelser og forutsatt at alle nødvendige forføininger treffes for å forebygge misbruk.

Art. 8. Ansvaret for enhver beslutning om å pålegge tvangsarbeide skal ligge hos den høieste civile myndighet i vedkommende distrikt. Denne myndighet kan dog delegere myndigheten til å kreve tvangsarbeide til den høieste lokale myndighet, når det ikke er spørsmål om å fjerne arbeiderne fra sitt vanlige opholdssted. Den nevnte myndighet kan også, for et tidsrum og på vilkår som må bli fastsatt i de bestemmelser som er foreskrevet i artikkel 23 i denne overenskomst, delegere myndighet til den høieste lokale myndighet til å kreve tvangsarbeide som medfører at arbeiderne må fjernes fra sitt vanlige opholdssted, når det gjelder å lette flytning av administrasjonens tjenestemenn i tjeneste, og når det gjelder transport av administrasjonens materiell.

Art. 9. Bortsett fra bestemmelsen i artikkel 10 i denne overenskomst skal enhver myndighet som er berettiget til å kreve tvangsarbeide utført før den beslutter sig å ty til slikt arbeide forvisse sig om:

a) at det arbeide som skal gjøres eller den tjeneste som skal ydes er av umiddelbar og betydelig interesse for det samfund som arbeidet eller tjenesten kreves utført av,

b) at arbeidet eller tjenesten er umiddelbar eller tvingende nødvendig,

c) at det har vært umulig å få frivillige arbeidere til å utføre arbeidet eller yde tjenesten tiltross for at det er tilbudt lønnssatser og arbeidsvilkår som ikke er ugunstigere enn dem som gjelder i vedkommende landområde for lignende arbeide eller tjeneste og

d) at arbeidet eller tjenesten ikke vil legge for tunge byrder på den tilstedeværende befolkning, idet hensyn tas til den disponible arbeidskraft og befolkningens skikkethet til å påta sig arbeidet.

Art. 10. Tvangsarbeide som chefer der utøver administrative funksjoner krever som skatt eller som der tys til for å utføre offentlige arbeider skal litt efterhvert opheves. Så lenge chefer som utøver administrative funksjoner krever tvangsarbeide som skatt og så lenge der tys til tvangsarbeide for utførelse av offentlige arbeider skal vedkommende myndighet først forvisse sig om:

a) at det arbeide som skal utføres eller den tjeneste som skal ydes er av betydelig og umiddelbar interesse for det samfund som arbeidet eller tjenesten kreves utført av,

b) at det er et sterkt øieblikkelig behov for vedkommende arbeide eller tjeneste,

c) at arbeidet eller tjenesten ikke vil legge for tunge byrder på den tilstedeværende befolkning, idet hensyn tas til den disponible arbeidskraft og dens skikkethet til å påta sig arbeidet,

d) at arbeidet eller tjenesten ikke vil føre til at arbeiderne fjernes fra sitt vanlige bosted,

e) at arbeidets utførelse og ydelsen av tjenesten ledes overensstemmende med de krav som religionen, samfundslivet og landbruket stiller.

Art. 11. Bare voksne arbeidsføre menn som efter sitt utseende å dømme ikke er under 18 og ikke over 45 år kan innkalles til å utføre tvangsarbeide. Når undtas det arbeide som er nevnt i artikkel 10 i denne overenskomst skal følgende begrensninger og vilkår gjelde:

a) hvor det er mulig skal der foreligge uttalelse fra en læge som er opnevnt av administrasjonen om at vedkommende personer ikke lider av nogen smittsom sykdom og at de er fysisk skikket for det arbeide som kreves og for de vilkår som arbeidet skal utføres under,

b) fritagelse for skolelærere og elever og administrative tjenestemenn i sin almindelighet,

c) oprettholdelse i ethvert samfund av det antall voksne arbeidsføre menn som er uundværlig for familien og for samfundslivet,

d) respekt for ekteskapelige og familiebånd.

Av hensyn til bestemmelsen i litra c i nærværende artikkel skal de bestemmelser som er forutsatt i artikkel 23 i denne overenskomst fastsette hvor stor kvote av den på stedet boende mannlige sunde befolkning som til enhver tid kan tas til tvangsarbeide, idet det alltid forutsettes at denne ikke i noget tilfelle skal overstige 25 pct. av denne del av befolkningen. Ved fastsettelsen av dette

forhold skal den kompetente myndighet ta hensyn til befolkningens tetthet, til dens sociale og fysiske utvikling, til årstiden og til det arbeide som må utføres av vedkommende personer på stedet for egen regning, likesom der også i almindelighet skal tas hensyn til vedkommende samfunds økonomiske og sociale forhold.

Art. 12. Den lengste tid i hvilken nogen kan anvendes til de forskjellige slags tvangsarbeide må ikke overstige 60 dager innenfor en periode av 12 måneder, heri innbefattet den tid som anvendes til å komme til og fra arbeidsplassen.

Enhver person som anvendes til tvangsarbeide skal forsynes med en bevidnelse som viser den tid han har utført slikt arbeide.

Art. 13. Den normale arbeidstid for enhver person som anvendes til tvangsarbeide skal være den samme som den der gjelder for frivillig arbeide, og de timer som arbeides utover den normale arbeidstid skal lønnes efter de satser som gjelder for overtid under frivillig arbeide.

Der skal tilståes alle personer som det forlanges tvangsarbeide av en ukentlig hviledag, og denne dag skal så vidt mulig falle sammen med den dag som er fastsatt ved tradisjon eller sedvane i vedkommende distrikter.

Art. 14. Med undtagelse av det tvangsarbeide som er omhandlet i artikkel 10 i denne overenskomst skal alt slags tvangsarbeide lønnes med kontant betaling efter satser som ikke er lavere enn de som gjelder for lignende arbeide, hverken i det distrikt hvor arbeiderne er beskjeftiget eller i det distrikt hvorfra arbeiderne tas.

I tilfelle av arbeide som pålegges av chefer under utøvelse av sine administrative funksjoner skal betalingen av lønninger overensstemmende med forskriftene i foregående avsnitt gjennemføres så snart som mulig.

Lønningene skal betales til hver arbeider personlig og ikke til hans stammehøvding eller nogen annen myndighet.

Når det gjelder betaling av lønn skal de dager som brukes til å reise til og fra arbeidsplassen regnes som arbeidsdager.

Intet i denne artikkel skal være til hinder for at ordinære rasjoner ydes som en del av lønnen når disse rasjoner i det minste har likeså stor verdi som den pengebetaling som de skal tre i stedet for, men trekk i lønnen skal ikke foretas hverken til betaling av skatt eller til de spesielle fødevarer, beklædning eller bekvemmeligheter som arbeideren forsynes med for å holde ham i god kondisjon til å utføre sitt arbeide under spesielle arbeidsvilkår, eller til forsyning med verktøi.

Art. 15. Enhver lov eller bestemmelse som angår arbeideres erstatning for ulykker eller sykdom som er en følge av arbeide, og enhver lov eller bestemmelse som foreskriver erstatning til de efterlatte efter en død eller arbeidsudyktig arbeider — som er eller vil bli satt i kraft i vedkommende distrikt, — skal ha samme anvendelse på personer som der kreves tvangsarbeide av som på frivillige arbeidere.

I ethvert tilfelle skal enhver myndighet som beskjeftiger arbeider med tvangsarbeide være forpliktet til å sikre underhold av enhver slik arbeider som ved ulykke eller sykdom forårsaket ved hans arbeide blir helt eller delvis ute av stand til å sørge for sig selv. Denne myndighet skal også ha plikt til å treffe forføininger for å sikre underhold av enhver person som faktisk blev forsørget av den skadede eller avdøde arbeider.

Art. 16. Undtagen i tilfelle hvor det er særlig nødvendig skal personer av hvem der forlanges tvangsarbeide ikke overføres til distrikter hvor forpleining og klima skiller sig i så vesentlig grad fra det som de er vant til at det kan utsette deres helbred for fare.

I intet tilfelle skal overføring av slike arbeidere tillates med mindre der treffes de nødvendige forføininger med hensyn til sundhet og bekvemmelighet som er nødvendig for å tilpasse dem til levevilkårene og beskytte deres helse. Når slik overføring ikke kan undgåes, skal der efter råd fra kyndig medisinsk hold vedtas forholdsregler for å sikre en gradvis tilvenning til de nye levevilkår og klimatiske forhold.

I tilfelle hvor arbeiderne skal utføre ordinært arbeide som de ikke er vant til, skal der treffes forføininger for å sikre deres tilvenning til det, spesielt med hensyn til gradvis trening, arbeidstid og forskrifter om hvileperioder og enhver sådan økning eller forbedring av kosten som måtte vise sig nødvendig.

Art. 17. Før det tillates å anvende tvangsarbeide ved bygnings- og vedlikeholdsarbeide som medfører at arbeiderne må forbli på arbeidsplassen i en lengere periode skal vedkommende myndighet forvisse sig om:

1. At alle nødvendige forføininger treffes for å beskytte arbeidernes helse og for å sikre den nødvendige lægehjelp og særlig a) at arbeiderne lægeundersøkes før de begynner å arbeide og med faste mellemrum under arbeidstiden, b) at der er til stede et tilstrekkelig medisinsk kyndig personale, apotekervarer, sykehus og det nødvendige utstyr for å

møte alle krav og c) at sundhetsforholdene på arbeidsplassen, forsyningen med drikkevann, fødevarer, brensel og kokeredskaper, og hvor det er nødvendig hus og beklædning, er tilfredsstillende.

2. At der treffes en ordning for å sikre underhold av arbeidernes familier, særlig ved, efter begjæring eller med arbeidernes samtykke, på en sikker måte å lette hjemsendelse av en del av lønnen til familien.

3. At arbeidernes reise til og fra arbeidsplassene skjer for regning av og under ansvar av administrasjonen som skal lette slike reiser ved i størst mulig utstrekning å benytte sig av alle tilgjengelige transportmidler.

4. At arbeidere som på grunn av sykdom eller ulykke blir arbeidsudyktige og denne får en viss varighet, hjemsendes for administrasjonens regning.

5. At enhver arbeider som ønsker å fortsette som frivillig arbeider ved utløpet av tvangsarbeidsperioden skal få tillatelse hertil uten — i et tidsrum av to år — å miste retten til fri hjemsendelse.

Art. 18. Tvangsarbeide til transport av personer eller gods, som f. eks. arbeide som utføres av bærere og båtmenn, skal opheves innen en kortest mulig frist. I påvente herav skal den kompetente myndighet kunngjøre bestemmelser som bl. a. skal fastsette a) at slikt arbeide bare skal anvendes i det øiemed å lette forflytning av administrasjonens tjenestemenn når de er i tjeneste, eller til transport av administrasjonens materiell, eller transport av andre personer enn tjenestemenn når dette er tvingende nødvendig, b) at de arbeidere som beskjeftiges på denne måte skal ha lægeattest for god fysisk kondisjon når lægeundersøkelse er mulig, og at når slik lægeundersøkelse ikke er mulig, skal den som beskjeftiger slike arbeidere forvisse sig om at de er i god fysisk kondisjon og at de ikke lider av nogen smittsom sykdom, c) den maksimumsvekt som disse arbeidere skal bære, d) den lengste distanse hvortil de kan føres fra sine hjem, e) det største antall dager pr. måned eller et annet tidsrum i hvilket de kan benyttes, heri innbefattet de dager som anvendes til å komme hjem igjen og f) de personer som er berettiget til å forlange denne form for tvangsarbeide og den utstrekning i hvilken de er berettiget til å forlange det.

Ved fastsettelse av de maksimumsgrenser som er nevnt under c, d og e i foregående avsnitt, skal den kompetente myndighet ta hensyn til alle faktorer av betydning, heri innbefattet den fysiske utvikling hos det folk hvorfra disse arbeidere rekrutteres og naturen og klimaet i det land som de skal reise gjennem.

Den kompetente myndighet skal videre foreskrive at den normale reisedag for slike arbeidere ikke skal overstige en avstand som svarer til en gjennemsnittlig arbeidsdag på 8 timer, idet det underforståes at hensyn skal tas ikke bare til den vekt som skal bæres og den avstand som skal tilbakelegges, men også til hvordan veien er, årstiden og alle andre faktorer av betydning og at når der kreves reisetimer i tillegg til den normale dagsreise, så skal det for disse lønnes efter satser som er høiere enn de normale satser.

Art. 19. Den kompetente myndighet skal bare gi tillatelse til å anvende tvangsdyrkning som en forsiktighetsregel mot hungersnød eller mangel på fødevarer og alltid på det vilkår at fødevarene eller avkastningen skal vedbli å eies av de individer eller det samfund som frembringer produktene.

Intet i denne artikkel skal opfattes slik at den ophever den plikt som påhviler medlemmer av et samfund til å utføre det arbeide som samfundet forlanger i henhold til lov eller sedvane når produksjonen er organisert på grunnlag av fellesskap i kraft av lov eller sedvane, og når avkastningen eller inntekt av salg av denne forblir samfundets eiendom.

Art. 20. Kollektive straffelover efter hvilke et samfund kan straffes for forbrytelser begått av nogen av dets medlemmer må ikke som straffemiddel inneholde bestemmelse om tvangsarbeide for samfundet.

Art. 21. Tvangsarbeide skal ikke anvendes ved arbeide under jorden i gruber.

Art. 22. De årlige rapporter som medlemmer der ratifiserer denne overenskomst påtar sig å sende til det Internasjonale Arbeidsbyrå ifølge bestemmelsene i artikkel 22 av den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov, angående de forholdsregler som de har truffet for å gjøre bestemmelsene i denne konvensjon effektive, skal for hvert av vedkommende distrikter inneholde så fullstendige oplysninger som mulig angående i hvilken utstrekning tvangsarbeide har vært anvendt i vedkommende distrikt, til hvilket formål det er anvendt, opgaver over sykdom og dødsfall, arbeidstid, lønnssatser og hvordan lønnen betales og enhver annen oplysning av betydning.

Art. 23. For å gjøre bestemmelsene i denne overenskomst effektive skal den kompetente myndighet utferdige full-

stendige og nøiaktige bestemmelser om anvendelsen av tvangsarbeide. Disse bestemmelser skal bl. a. inneholde regler som tillater enhver person, som der forlanges tvangsarbeid av, å fremme alle klager angående arbeidsvilkårene til myndighetene og sikre at disse klager blir undersøkt og overveiet.

Art. 24. Tilstrekkelige forføininger skal i alle tilfelle treffes for å sikre at de bestemmelser som er fastsatt angående anvendelsen av tvangsarbeide nøiaktig efterkommes, enten ved å utvide de plikter som påhviler et allerede eksisterende arbeidsinspektorat, oprettet for å inspisere frivillig arbeide, til å omfatte også inspeksjon av tvangsarbeide, eller på en annen passende måte. Forføininger skal også treffes for å sikre at bestemmelsene blir kjent av de personer som der forlanges tvangsarbeide av.

Art. 25. Ulovlig anvendelse av tvangsarbeide skal være straffbart, og det skal påhvile ethvert medlem som ratifiserer denne overenskomst som en plikt å sikre at de straffer som pålegges ved lov virkelig er formålssvarende og at de håndheves nøiaktig.

Art. 26. Ethvert medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som vedtar denne overenskomst forplikter sig til å anvende den i de landområder som er undergitt dets suverenitet, jurisdiksjon, proteksjon, overhøihet, beskyttelse eller myndighet, i den utstrekning det har rett til å påta sig forpliktelser som berører indre jurisdiksjonsforhold. Forutsatt at et slikt medlem ønsker å dra nytte av bestemmelsene i artikkel 35 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov, skal det til sin vedtagelse føie en erklæring som skal angi:

1. de landområder på hvilke det akter å anvende bestemmelsene i denne overenskomst uten modifikasjon,
2. de landområder på hvilke det akter å anvende bestemmelsene i denne overenskomst med modifikasjoner og i så fall hvori disse modifikasjoner består,
3. de landområder med hensyn til hvilke det forbeholder sig sin avgjørelse.

Den nevnte erklæring skal anses som en integrerende del av ratifikasjonen og skal ha samme rettsvirkning som ratifikasjon. Ethvert medlem skal ha adgang til ved en efterfølgende erklæring helt eller delvis å opheve de reservasjoner som i henhold til bestemmelsene i punkt 2 og 3 i denne artikkel er gjort i den oprinnelige erklæring.

Art. 27. De formelle ratifikasjoner av denne overenskomst skal — overensstemmende med de forskrifter som er fastsatt i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov — meldes til Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå og registreres av ham.

Art. 28. Denne overenskomst blir bindende bare for de medlemmer som har latt sin ratifikasjon registrere i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Den skal tre i kraft 12 måneder efter den dag da ratifikasjon av to medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert av Generaldirektøren. Derefter trer overenskomsten i kraft for ethvert medlem 12 måneder fra den dag dets ratifikasjon er registrert.

Art. 29. Såsnart ratifikasjon av to medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå gi melding om det til alle medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon. På samme måte skal han gi dem melding om registrering av ratifikasjoner som senere blir meldt ham av andre medlemmer av organisasjonen.

Art. 30. Et medlem som har ratifisert denne overenskomst kan opsi den ved utløpet av en tiårsperiode, regnet fra den dag da overenskomsten først trådte i kraft. Opsigelsen skjer ved melding til Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå som skal registrere den. Opsigelsen får ikke virkning før et år efter den dag den er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Ethvert medlem som har ratifisert denne overenskomst, og som ikke innen et år efter utløpet av den i foregående ledd nevnte tiårsperiode gjør bruk av den i denne artikkel omhandlede opsigelsesrett, skal være bundet for en ny periode på fem år og kan derefter opsi denne overenskomst ved utløpet av hver periode på fem år på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 31. Når Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret fremlegge for Generalkonferansen en beretning om anvendelsen av denne overenskomst og overveie om spørsmålet om helt eller delvis å revidere eller forandre overenskomsten, bør opføres på konferansens dagsorden.

Art. 32. Såfremt konferansen vedtar en ny overenskomst som helt eller delvis reviderer denne overenskomst, vil et medlems ratifikasjon av den reviderte overenskomst ipso jure medføre opsigelse av nærværende overenskomst uten hensyn til den i foranstående artikkel 30 fastsatte opsigelsesfrist, dog under forutsetning av at den nye reviderte overenskomst er trådt i kraft.

Fra og med den dag da den nye reviderte overenskomst er trådt i kraft op-

hører nærværende overenskomst å stå åpen for ratifikasjon av medlemmene. Dog forblir denne overenskomst i dens nuværende form og innhold i kraft for de medlemmer som har ratifisert den, men ikke har ratifisert den reviderte overenskomst.

Art. 33. Den franske og den engelske tekst av denne overenskomst skal begge være autentiske.